

Že živn. řád provozováním rozumí jen samostatné provozování určité činnosti výdělkové, vysvítá i z oněch ustanovení, kde, jako na př. v §§ 72 a 73, výslovně užívá výrazu »samostatný živnostník« (na rozdíl od pomocných pracovníků). Samostatným živnostníkem možno však nazvat jen osobu, na jejíž účet (a ovšem také risiko) se výdělková činnost provozuje. Samostatné provozování nějakého zaměstnání a provozování zaměstnání v poměru služebním nebo pracovním jsou právě pojmy opačné. O tom, že st-l koná tyto práce jako zaměstnanec železniční, není podle spisů pochybnosti. Dle sdělení ředitelství stát. drah jest provisorním zaměstnancem železničním, jehož služební povinnosti jest čištění topenišť v objektech železničních na určitých tratích. Jestliže žal. úřad právě tak jako první stolice v této činnosti st-lově shledal provozování živnosti a st-le uznal vinným přestupkem § 22 živn. řádu, založil své rozhodnutí na nesprávném výkladu pojmu živnosti ve smyslu živn. řádu, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. Pokud stížnost dovozuje, že železniční správa jest na základě svého oprávnění k provozování podniku železničního, na nějž se dle čl. V. uvoz. pat. k živn. řádu předpisy tohoto zákona nevztahují, oprávněna komíny v objektech železničních, které slouží provozu železničnímu, čistiti svými zaměstnanci, aniž by potřebovala koncese k provozování živnosti kominické, a že důsledkem toho st-l jako železn. zřízení ne-dopustil se výkonem prací železniční správou mu uložených přestupku platných norem, jest k těmto vývodům podotknouti, že otázka, zdali a pokud železniční správa jest oprávněna prováděti práce kominické svými zřízenci, nebyla nař. rozhodnutím řešena a nss neměl proto podkladu, aby touto otázkou se zabýval.

Č. 5999.

Živnostenské právo: Hostinská koncese propůjčená veř. obchodní společnosti zanikne tím, že vystoupením jednoho ze dvou společníků zanikla společnost sama.

(Nález ze dne 27. října 1926 č. 14615/25).

V ě c: František L. v K. proti ministerstvu obchodu o zrušení koncese hostinské a výčepnické.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Min. obchodu vyslovalo nař. rozhodnutím, že st-l neoprávněně provozuje v domě čp. 7 v H. živnost hostinskou a výčepnickou, ježto nemá koncesi k provozování této živnosti. Tento výrok opřelo min. o okolnost, že veřejná obchodní společnost provozovaná pod firmou »Parostrojní pivovar a sladovna v K., S. L.« zanikla úmrtím jednoho ze dvou veř. společníků této firmy, čímž ovšem zanikla i koncese, která snad této společnosti byla udělena. Pro svůj předpoklad, že jmenovaná společnost zanikla, mělo min. podklad v ověřeném opise usnesení krajského soudu v Plzni z, dle něhož veř. společník firmy Šalomoun L. zemřel a jediným majitelem firmy jest st-l. Tento skutkový předpoklad stížnost nepopírá, nýbrž uvádí toliko, že Šalomoun L. vystoupil ze společnosti a nestrval ve společnosti do své smrti.

I kdyby bylo toto tvrzení stížnosti správné, jest zřejmo, že tato společnost zanikla již vystoupením Šalomouna L., neboť dle čl. 123, č. 4 obch. zák. zrušuje se veř. obchodní společnost vzájemnou dohodou a dle č. 6 výpovědí jednoho společníka, byla-li společnost na neurčitou dobu dojednána. Ostatně jest zřejmo, že — skládá-li se veř. obch. společnost pouze ze dvou společníků — nemůže býti o dalším trvání jejím jako společnosti řeči, když jeden z těchto dvou společníků ze společnosti vystoupí. Ať tedy veřejný společník Šalomoun L. přestal býti členem veř. obch. společnosti, o níž jde, teprve svou smrtí, nebo již dříve tím, že ze společnosti vystoupil, nelze tvrditi, že závěr úřadu, že společnost zanikla, jest nesprávný. Není proto vadou řízení, že úřad nekonal za účasti st-logy šetření o tom, že Šalomoun L. vystoupil ze společnosti a nesetřval v ní do své smrti, neboť záleží jedině na tom, zdali společnost v době rozhodování úřadů ještě trvala, čili nikoli. O tom, že společnost v té době již neexistovala, nemůže však býti, jak bylo vyloženo, ani na základě údajů st-lových pochyb.

St-I poukazuje k tomu, že dle výn. min. obch. z 8. května 1895 sb. norm. pro pol. službu 1615 č. 3, jest od nového ohlášení živnosti upustiti, když se jedná toliko o výstup jednoho společníka z veř. obch. společnosti, poněvadž touto osobní změnou ve firmě závodu a v právním subjektu samotném skutečně žádná změna nenastala a tedy předpoklad § 56 odst. 2. ž. ř. dán není.

Tento výnos, jemuž ostatně význam autentického výkladu zákona, pouze zákonodárci vyhrazeného, přiznati nelze, měl zřejmě na mysli veř. obch. společnosti, v nichž po vystoupení jednoho veř. společníka setrvávají nejméně dva veř. společníci. O takový případ šlo také v nál. býv. ss-u, Budw. 8436, jehož se stížnost dovolává.

Živn. řád jest ovládán zásadou, že živn. oprávnění na základě tohoto zákona získané jest spojeno s osobou živnostníka tou měrou, že je nelze na jiné osoby přenést a že zaniká smrtí živnostníkovou (§ 56 odst. 1 až 3 ž. ř.) s výjimkou ve 4. odst. § 56 živn. řádu, o kterou tu nejde, a ovšem také zánikem subjektu, jenž není osobou fysickou, jemuž však živn. oprávnění v mezích živn. řádu bylo přiznáno, tedy i zánikem obchodní společnosti, již koncese byla udělena. Chce-li tudíž veř. společník veř. obchodní společnosti po jejím zániku koncesovanou živnost sám provozovati, může tak činiti teprve, když nabude pro svou osobu příslušné koncese.

Jest tedy výrok žal. úřadu, že st-I, který si podle spisů koncesi vlastní nevymohl, provozuje živnost neoprávněně, ve shodě se zákonem a stížnost proti výroku tomu směřující jest bezdůvodná. — — —

č. 6000.

Živnostenské právo: * Zkouška vykonaná žadatelem za oprávnění zednického mistra před zkušební komisí pro zednické, tesařské a kamenické mistry v Bratislavě podle § 10 zák. čl. XVII : 1884 a uh. min. nař. z 30. října 1884 č. 46.188 F. I. K, nenahrazuje zkoušku ve smyslu § 9 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. (před účinností zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb.).

(Nález ze dne 27. října 1926 č. 15.731/25).